

Proloog

De jonge vrouw opende haar ogen en keek verwilderd om zich heen, misselijk door het rondtollen van de auto en de klap waarmee hij zich gedeeltelijk om de cipres had gevouwen. Ze gruwde van de aanblik van het hoofd naast haar. Het bleke gezicht was aan een zijde onbeschadigd gebleven; de andere kant was op het sportstuur geklapt en daardoor in een onnatuurlijke stand geperst. Wat restte was een verwrongen, onaangenaam uitzienende grimas die de herinnering aan dat andere gezicht bruusk naar de achtergrond verdreef. Het andere gezicht dat ze zo goed kende, met een altijd vriendelijke uitdrukking en ogen die de wereld goedmoedig bekeken. Nu hing de tong lelijk en langgerekt uit een afschuwelijke, wijd openstaande mond.

Door een waas van tranen zag ze de gebroken ogen. Iets meer dan een minuut geleden hadden die haar nog even snel aangekeken, de lachende getuigenis van een opperbste stemming en het uitzicht op een onbekommerde vakantie. Nu werden ze deels door bebloede haarslierten aan het zicht onttrokken en staarden ze dof door de verpulverde voorruit, langs de opgeribbelde motorkap. Ze leken verstard in een poging de vuilgrijze stoompluim na te kijken die fluitend uit het radiatorlek ontsnapte, in een rechte baan op weg naar de voortjagende regenwolken. Twee spierwitte handen hielden het autostuur nog in een stevige greep, alsof ze zich met nutteloze vastberadenheid vastklampten aan de overtuiging dat er aan deze situatie nog iets te redden viel.

Er was niets dat ze kon doen. Onder het dashboard door vraten blauw met gele vlammen zich inmiddels gulzig en snel een weg naar binnen. Een stinkende rook begon in de cabine rond te

wolken; de verschroeiide lucht veroorzaakte een heftige prikkeling in haar keel en longen zodat ze moest hoesten. Alle spiervezels in haar lichaam deden pijn. Schokkend van het huilen merkte ze dat ze armen en benen vrij kon bewegen. Direct volgde ze de instinctieve aandrang om deze hel te ontvluchten. Weg! Ze schoof naar rechts en merkte dat het portier aan haar kant compleet verdwenen was.

Ze greep het handtasje en werkte zich moeizaam uit de Alfa. Onmachtig overeind te komen kroop ze op handen en knieën over het natte gras, kuchend, benauwd, met lange slijmraden uit haar mond, gedreven door één alles overheersende gedachte: zo ver mogelijk bij het wrak vandaan.

Toen ze op een laag muurtje van gemetselde blokken natuursteen stuitte en niet verder kon, bogen haar ellebogen als vanzelf door en zakte ze half buiten bewustzijn in een vochtig bed brandnetels. Van oneindig ver klonk het geluid van naderende sirenes.

Er drong een vaag besef tot haar door dat er niet al te ver bij haar vandaan auto's met zwaailichten tot stilstand kwamen. Ze kneep haar toch al gesloten oogleden dicht op elkaar en schoof intuïtief een hand voor haar gezicht, maar het flikkerend blauw drong meedogenloos door tot in het diepst van haar schedel. Ook dat deed pijn.

Ze kreunde en probeerde haar vrije linkerhand omhoog te steken.

Daar waren de troostende armen van een politieman en de bescherming van een isolatiedeken van aluminiumfolie. De jonge vrouw verstond niet wat hij zei en kroop tegen hem aan. Ze hield de handtas stijf tegen haar lijf gedrukt. Ze schokte en hilde aan een stuk door.

De Alfa brandde inmiddels als een fakkel en vormde samen met de cipres die zij had omstrengeld een helverlicht baken in de Provençaalse herfstnacht.